

Үш өлең

Бұйра жоңын күнге төсеп, жылынып,
Тастар жатты көшемде.
Көктем келіп, кеткендей-ақ тіріліп,
Жансыз тас қой десең де.
Ақын деген қызық жан ғой кей кезде.
Жансыз затпен сырласар.
Жансызға жан берейікші дейміз де,
Көп болған соң жансыздар.
Тартып сырын табиғаттың, тастардың,
Бір нәрсені үйрендім.
Көктем келіп, күліп жатқан тастарды
Басуға мен имендім.
«Әттең, шіркін, берер ме еді сезімді?
Тас болғаны — жазғаны» —
Деп тұрғанда, бір есерсоқ өзімді
Басып кете жаздады.

Бір бозбала

Алматыда жүр жортыш,
Бота тірсек бозбала.
Өзін мақтап әр жерде,
Баққаны өсек сөз ғана.

«Белинский, не Пушкин
Қайтсем дағы боламын!» —
Деп жағалап жүр көптен
Жазушылар Одағын.

«Мұқтарың да, Сәбитің,
Жазушыма Ғабитің?
Әбділдә мен Тайыр-ай,
Ақын боп па тәйір-ай!» —

Деді де ол кірісті
Белинский болуға:
Сайлады сөз шоқпарын
Ақындарды соғуға.

Жиналыста оттады,
Сынаймын деп боқтады;
Қара тер боп қалжырап,
Арақ ішіп тоқтады.

Кірісті өлең жазуға,
Сөзді салып азуға,
Жебемеді ұлы ақын,
Қалды байғұс кажуға.

Шарап ішіп шабытын
Шақырса да, шықпады;
Шықты ұйпа-тұйпасы,
Мас боп барып ұйқтады.

Қайғысынан осынын
Барды үйіне досының.

Айтты досы ақылын:
— Тыңда,—деді,—ақыным!

Сабыр ойла, саспашы,
Тым ертерек таспашы,
Бірден Пушкин болмай-ақ
Баймұханша басташы!.

Тоқта, жолдас!

Тоқта, жолдас!
Бұзба көше тәртібін.
Өткізе алмай
өміріңнің артығып
Жүрсің бе сен?!
Қалай-қалай басасың?
Тоқта.
Байқа.
Ойла...
Қаталасасың.
Ал, кеп қалды
Автобус пен трамвай!
Тоқта, жолдас!
Тәртіп бұзба.
Тұр былай!
Саспа босқа,
қақтықпа да,
аптықпа!
Өз-өзіңе ойлайтының
кастық па?
Неге сонша,
Ентелейсің елеуреп,
Сыбағанды қоятындай біреу жеп,
Көше түзу,
Сен де түзу жүрсеңші,
Трамвайға
жанжалсыз-ақ мінсеңші.
Жыртасың ғой
жолдасыңның киімін,
Жұлқылама,
ауырттың ғой иығын.
Байқасаңшы;
Бастайсың да жанжалды,
Жыйнайсың ғой
«Берекесіз базарды».
Тоқта, жолдас!
Бұзба көше тәртібін!
Өткізе алмай өміріңнің
артығын
Жүрсің бе сен?
Ойла, болса ақылың,
Сақтасаңшы
өмірінді,
жарқыным!